

LOUIS TRACY

Regnbågsön

LOUIS TRACY

Regnbågsön

 SAGA
EGMONT

Louis Tracy

Regnbågsön

Saga

Regnbågsön

är översatt från engelska av Oscar Nachman efter

Rainbow Island

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1933, 2018 Louis Tracy och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726065718

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

REGNBÅGSÖN

I. SIRDARENS FÖRLISNING.

Lady Tozer jämkade på sin guldbågade pincenez med en min av värdig stridslystnad. Hon hade vistats alltför många år i den fjärran östern. I Hongkong kallades hon allmänt för »mandarinen». Befälhavaren på den till England destinerade Sirdaren visste, att han skulle läggas på sträckbänken, då han intog sin plats vid bordet i salongen.

— Är det sant, kapten, att vi löpa in i en tyfon? frågade hennes nåd.

— Vem har sagt er det, lady Tozer? Kapten Ross var försiktig, ehuru han blev en smula överraskad.

— Miss Deane. Jag har för mig, att hon för en stund sedan sade, att ni talade om det för henne.

— Jag?

— Ja, var det inte ni? Någon talade om det för mig i morse. Jag hade väl inte kunnat gissa mig till det, sade Iris Deane och såg på honom med sina stora blåa ögon.

— Jaså — eh — det hade jag glömt, sade den taktfulle sjömannen.

— Är det sant? frågade lady Tozer retligt.

— Ja, det är sant, svarade kapten Ross i lika kort ton.

— Så förskräckligt! flämtade hennes nåd i oförställd förfäran.

— Kom ni underfund med det, då ni sneglade på solen? inföll Iris.

Kapten smålog. Den gången kom ni närmare sanningen än ni kanske tror, miss Deane, sade han. Då vi i går gjorde våra observationer, var solen försedd med en sällsam

gloria. I morse lade ni kanske märke till att sjön låg blank som en spegel men då och då krusades av svaga dyningar. Barometern faller hastigt, och jag väntar att möta stark sjögång allteftersom dagen närmar sig sitt slut. Jag fruktar, att ni inte är sjövan, lady Tozer! Är ni det, miss Deane?

— Ja då! Det skulle vara förtjusande att få vara med om en riktig storm!

— Bevara mig väl! Jag hoppas, att den inte blir mycket svår! utbrast lady Tozer.

— Det finns ingen anledning till oro! svarade kaptenen. Tyfoner på Kinesiska havet äro naturligtvis otäcka så länge de vara, men ett sådant fartyg som Sirdaren besväras inte mycket av dem.

Sedan avlägsnade kapten Ross sig, och passagerarna sågo inte till honom mera den dagen.

Hennes nåd lät ämnet falla och fixerade miss Deane genom lornjetten.

— Sir Arthur har ju för avsikt att komma hem till England i juni, tycker jag mig ha hört? sade hon.

Iris var en ovanligt frisk ung kvinna. En stor banan upptog för tillfället hennes uppmärksamhet. Hon nickade glatt.

— Ni vistas väl hos släktingar, tills han kommer? fortsatte lady Tozer.

— Släktingar? Det har vi inga — jag menar inga, som vi umgås särskilt med. Jag stannar ett par dagar i London för att tala med min sömmerska, och sedan reser jag direkt till Helmdale, vår egendom i Yorkshire.

— Men ni måtte väl ha en duenna?

— En duenna? Min kära lady Tozer, gjorde min far det intrycket på er, att han är den, som skulle tillåta en otrevlig och fet gammal kvinna att göra livet outhärdligt för mig?

Skärpan i svaret låg i ordet »fet». Men Iris var inte van att bli underkastad korsförhör.

Under en tre månaders vistelse på ön hade hon lärt sig att undvika lady Tozer. Här var det emellertid omöjligt och den äldre kvinnan sög sig fast vid henne som en blodigel. Miss Iris Deane var en läckerbit för den, som tycker om skvaller. Ännu inte fyllda tjuguettt år, enda dottern till en rik baronet, som rådde om en flotta av ståtliga fartyg — bl. a. Sirdaren — en flicka som varit härskarinna i faderns hem sedan sin återkomst från Dresden tre år tidigare — ung, vacker, rik — här fanns en förening, för vilken män tackade en mild försyn, under det att kvinnor fnyste av avund.

Sir Arthur kvarhölls av affärer, men ville icke utsätta Iris för en kinesisk vårs lömskhet så de skildes under tårar, och hon blev särskilt anförtrodd åt kaptenen.

— Jag antar, att sir Arthur med tanke på ert förestående giftermål tycker, att ni bör vänja er vid att vara er egen herre, fortsatte lady Tozer.

— Mitt — förestående — giftermål! utbrast Iris i oförställd häpnad.

— Ja. Är det inte sant, att ni skall gifta er med lord Ventnor?

En upppassare, som just gick förbi, hörde den rakt på sak uttalade frågan.

Den hade en sällsam verkan på honom. Han stirrade på miss Deane och glömde sig själv till den grad, att han lät en skål med glass vila mot sir John Tozers kala huvud.

Iris kunde icke undgå att lägga märke till hans sällsamma uppförande. En fläkt av gott lynne förjagade hennes första känsla av vrede över lady Tozers korsförhör.

— Det kanske blir mitt lyckliga öde, svarade hon glatt, men lord Ventnor har inte friat till mig.

— För tusan! Vad gör ni, fårskalle? skrek sir John, ty glassen började smälta.

Episoden roade de passagerare, som sutto så nära, att de sågo den. Men överstewarten sprang fram, blek av raseri,

och väste: »Inställ er till tjänstgöring i andra klassens matsal i kväll!» Och sedan knuffade han undan sin underordnade från domarens stol.

Miss Deane reste sig upp, strålande av munterhet.

— Var snäll och straffa inte mannen, mr Jones, sade hon i älskvärd ton. Det var en ren otyckshändelse. Han blev så häpen. I hans ställe hade jag tömt ut hela skålen.

Överstewarten myste. Han visste inte riktigt vad som hänt, men hur betydande sir John Tozer än var, så var dock ägarens dotter en ännu mera betydande person.

— Ja visst, miss, ja visst! svarade han; så tillade han i förtrolig ton: Det är ganska hårt för en stewart att bli skickad till andra klassen, miss. Det gör en sådan skillnad i fråga om passagerarnas drickspengar.

Flickan smålog och lutade sig fram mot sir John, som höll på att torka sig i nacken med en servett.

— Ni förlåter honom nog, viskade hon. Jag vet inte varför, men den stackars mannen fixerade mig så, att han inte såg, vad han gjorde.

Domaren kände sig ögonblickligen mildare stämd.

Helt plötsligt erforo passagerarna en känsla av att sjunka, som om fartyget förvandlats till en väldig hiss. De trycktes hårt ner i sina stolar, som knarrade och försökte snurra runt, och skum sprutade in genom en öppen ventil.

— Så där ja! utbrast hennes nåd. Jag visste, att vi skulle råka ut för storm, fastän kapten Ross lät oss tro, att — John, för mig genast in i min hytt!

Långa, mörka vågor gled o ljudlöst förbi skeppet. Besättningen hade full sysselsättning. Skaror av laskarer sprungo omkring i åttlydnad av jemadarers och kvartermästares korta, gälla visslingar.

Officerare i vita uniformer gled o ljudlöst av och an. Vid vaktombytet lade Iris märke till, att första officeren infann

sig i en gammal blå kostym och bar en oljeskinnsrock över armen, då han klättrade upp på kommandobryggan.

Naturen föreföll orolig och nyckfull, och fartyget besvarade dess sinnesstämning. Det låg en känsla av förberedelser i luften, av en kommande prövning, en känsla av rastlöshet. Kettingar slamrade med ett buller, som flickan aldrig förr lagt märke till, och trampandet av springande män uppe på orkandäcket lät tungt och ihärdigt.

De livliga fanfarerna av middagstrumpeten lyckades icke fylla salongen. Vid det laget kämpade Sirdaren beslutsamt mot en styv bris. Men den verkliga striden var bättre än den hemska känslan av överhängande fara under de föregående timmarna. Maskinens starka pulserande, propellerns piskande, det stadiga framåtlandet genom vågorna och skummet verkade uppmuntrande och förtroendeingivande.

Miss Deane visade, att hon tålde vid sjön. Hon smålog glatt åt skeppsläkaren, då han uppfångade hennes blick genom de många luckorna vid borden. Hon var ensam, och han slog sig ned bredvid henne.

— Ni gör bolaget heder — ni är i sanning en sjökonungs dotter, sade han.

— Doktor, talar ni på samma sätt till alla era kvinnliga passagerare?

— Nej, tyvärr inte! Alltför ofta kan jag endast vara sanningsenlig, då jag är stum.

Iris skrattade. Om jag stannar längre ombord på fartyget här, får jag huvudet förvridet, utbrast hon. Jag får bara höra komplimanger från kaptenen ända ned till — till —

— Doktorn!

— Nej. Ni kommer som god andra på listan.

Faktum var, att hon tänkte på den glass-serverande stewarten och hans besynnerliga sprittning av

övertäckning vid nämmandet av hennes påstådda förlovning. Mannen intresserade henne. Han såg ut som en avsigkommen gentleman. Hon såg inte till honom. Överstewarten stod i närheten, och för ett ögonblick funderade hon på att fråga, vart syndaren tagit vägen, men brydde sig icke om det. Saken var alltför alldaglig.

Med ett väldigt skrammel sopades allt porslin, glas och dylikt på borden över till styrbords sida. Om inte »fiolerna» varit, hade alltsammans sopats i golvet. En upppassare kastades rak lång över sin fullt lastade bricka, och andra blevo nödsakade att gripa tag i stolsryggar och klänga sig fast vid pelare. En man grep ofrivilligt tag i håret på en dam, som ägnade en timme före varje måltid åt sin coiffure. Sirdaren försökte göra en volt.

— Ändrad kurs! anmärkte doktorn. De bruka vanligtvis undvika det, då passagerarna sitta till bords, men en tyfon tillåter inga artigheter. Enär vi nu ha dess centrum alldeles framför oss, skola vi falla av åt styrbord, för att få det bakom oss.

— Jag måste skynda mig upp på däck, sade miss Deane.

— Ni kan inte komma upp på däck förrän i morgon bittida.

— Jo då! Kapten Ross lovade mig — d. v. s. jag bad honom —

Doktorn smålog. Hon var så förtjusande envis.

— Det är helt enkelt omöjligt, sade han. Dörrarna till kajuttrappan äro tillbommade. Promenaddäcket överspolas för var minut av vågor. En räddningsbåt har ryckts bort och flera stöttor brötos av som tändstickor. För första gången i ert liv, miss Deane, befinner ni er under stängda luckor.

Flickan måtte ha bleknat litet, ty han tillade hastigt:

— Det är inte någon fara på färde, förstår ni, men dessa försiktighetsmått äro nödvändiga. Ni skulle nog inte tycka

om att se flera ton vatten rusa nedför salongstrappan, eller hur?

— Nej, avgjort inte. Men det är inte trevligt att vara instängd i en stor järnlåda, doktor. Det påminner en om en väldig likkista.

— Visst inte! Sirdaren är det tryggaste fartyg, som finnes. Er far har alltid fullföljt en utmärkt politik i det hänseendet. London-Hong-Kong-bolaget har kanske inte så snabbgående ångare, men de äro sjödugliga och väl utrustade i varje avseende.

— Äro många passagerare sjuka?

— Nej, endast det vanliga antalet sjösjuka. Men vi hade en otäck olyckshändelse strax före middagen.

— Bevara mig väl! Vad hände?

— Några laskarer grepos av en stormvåg. En man fick benet brutet.

— Något mer?

Doktorn tvekade. Han blev intresserad av färgen på ett glas bourgogne.

— Jag känner ännu inte till detaljerna riktigt, svarade han. I morgon efter frukosten skall jag omtala allt för er.

En engelsk andrastyrman och fyra laskarer hade ryckts bort från förskansen av en väldig våg. Följande våg slängde de fem männen tillbaks mot låringen. En av de svarta sjömännen kastades ombord med ett brutet ben och andra skador. De övriga krossades mot järnskrovet och försvunno.

Maskinen saktade ett ögonblick. Fartyget började svänga in på cyklonens väg. Kapten Ross bet ihop tänderna, och telegrafklockan pinglade: Full fart!

Doktorn hade blivit bortkallad, och Iris var den enda damen i salongen. Efter att ha suttit en stund och sett på några som spelade kort, företog hon den farliga färden till sin hytt. Där inne fann hon sin kammarjungfru och en akterstäderska. Båda kvinnorna gräto.

— Vad står på? frågade hon.

— En vän till henne var gift med mannen som drunknade, miss, svarade kammarjungfrun och pekade på akterstäderskan.

— Drunknat! Vilken man?

Och så småningom lärde Iris känna hela den sorgliga sanningen. Hon var nära att brista i tårar. Hon kom ihåg doktors tvekan och sina egna ord: »En väldig likkista.»

Hon ville inte klä av sig. Kammarjungfrun bad gråtande att få stanna kvar inne hos matmodern. Hon ville ligga på soffan.

Iris lade sig och försökte läsa, men det var mycket svårt. Hennes blick vandrade från de tryckta orden och lade i stället märke till de löjliga krumsprång hennes kläder gjorde, där de hängde på krokarna. Hon var inte rädd, snarare förvånad och beredd på vaga eventualiteter.

Till sist somnade hon emellertid, varvid hennes sista klara förnimmelse var en känsla av tacksamhet över, att propellern fortsatte sitt dunkande med en sådan fast beslutsamhet.

Då de ändrat kurs, och Sirdaren höll ned mot sydväst, rådfrågade kaptenen barometern en gång i halvtimmen. Kvicksilvret hade sjunkit över två tum under loppet av tolv timmar. Det abnormt låga trycket framkallade moln, som gjorde stormens melankoliska mörker ännu intensivare.

Strax efter midnatt visade barometern benägenhet att stiga litet. Klockan halv ett blev förändringen prononcerad, och samtidigt svängde vinden om ett sträck åt väster.

Kapten Ross smålog med trött min. Hans uppsyn ljusnade. Han knäppte upp sin oljeskinnsrock, kastade en blick på kompassen och nickade med gillande min.

— Det är rätt! skrek han till understyrmannen vid ratten. Håll henne stadigt så — syd 15 väst.

— Syd 15 väst var det, sir! ropade sjömannen till svar.

Kapten Ross åt några smörgåsar och sköljde ned dem med kallt te. Han var hungrigare än han vetat av, ty han hade icke förtärt något på elva timmar. Han beställde genom talröret mera smörgås och kaffe.

Så började han rådfråga kartan, och första officern slöt sig till honom. Båda männen granskade kartan under tystnad.

Till sist grep kapten Ross en blyertspenna och satte den mot en punkt på kartan i närheten av 14 grader N och 112 grader Ö.

— Vi äro här i närheten, tror jag, sade han.

Förste officern instämde. Så tillade han:

— Ingenting i vägen i natt, sir.

— Nej, ingenting alls. Det är dock tur att råka ut för sådant väder just här. Vi kunna hålla så långt söderut vi vilja till daggryningen, och vid det laget — Hur såg det ut, när ni kom in?

— En liten smula bättre, tror jag.

— Jag har sagt till om litet förfriskningar. Låt oss ha ännu en dekkö ¹, innan vi gripa oss an med dem.

De båda officerarna gingo ut på orkandäcket. I samma ögonblick försökte vinden slita navigationshytten från däcket. De spejade föröver och uppåt. Vakthavande officeren såg dem och nickade i tyst instämmande. Det tjänade ingenting till att försöka tala. Men luften var märkbart klarare.

Så kikade alla tre föröver. De stodo tryckta mot vinden och försökte genomtränga mörkret. Helt plötsligt kom ett vilt tjut från utkiken. De tre männen stirrade förfärade på en väldig avmastad kinesdjonk, som rullade hjälplös alldeles framför dem.

Kaptenen sprang in i navigationshytten och antydde med ivriga åtbörder, att rodret skulle slås dikt.

Vakthavande officern förde telegrafvisaren till »Stopp!» och »Back, full fart!», i det han samtidigt med sin lediga hand drog hårt i signallinan, och en hes varning sände stewardarne springande genom skeppet för att stänga kollisionssluckorna. Första officern sprang fram till relingen på babords sida, ty Sirdarens ögonblickliga lystrande till rodret tyckte klara hennes för från djonken som med ett trollslag.

Alltsammans gick så hastigt att djonken gled förbi fartyget, medan den hesa signalen ännu vibrerade genom det. Första officern, till vilken nu slutit sig befälhavaren, tittade ned i den stackars djonken. De sågo besättningen fastsurrad omkring gångspelet på dess upphöjda fördäck. Den var lastad med timmer. Ehuru fylld med vatten, kunde den icke sjunka, om den endast höll ihop.

En väldig våg sög den bort från ångaren och slungade sedan tillbaks den med oemotståndlig styrka. Sirdaren höll just på att avsluta sin vändning, och propellern började snurra runt i luften — ty tredje officeren hade kommenderat full fart framåt — då det klumpiga kinesfartyget tilldelade Sirdaren ett ohyggligt slag i aktervalvet, slog av propellern och ryckte loss rodret.

Maskineriet dunkade ohyggligt, innan maskinisterna lyckades stänga av ångan. Djonken försvann bland vågorna, och den vackra ångaren, som några sekunder tidigare varit uppfylld av en storslagen energi, kämpade nu som en sårad Leviathan i en hämndgirig fiendes grepp.

Det svängde omkring, som i vrede, för att förfölja den angripare, som tilldelat det detta dödande slag. Nu banade det sig icke väg genom stormen med hårdnackad ihärdighet, utan drev mållöst för vågor och vind. Det var endast en leksak som slängdes av och an. Djonken sprängdes av sammanstötningen. Dess plankor och last voro strödda över vågorna, slängdes till och med som hån

upp på Sirdarens däck. Den stora ångaren drev fram genom ett kaos. Tyfonen hade brutit lansen.

Men modiga män, skickligt ledda, ansträngde sig för att avvärja ytterligare olycka.

Ett segel riggades hastigt på förmasten och ett sjöankare gjordes i ordning, så fort det uppdagades att rodret icke fungerade. Raketer sändes upp med regelbundna mellanrum i den svaga förhoppningen, att de skulle ådraga sig uppmärksamhet av något annat fartyg och att detta skulle följa efter och lämna Sirdaren hjälp, då stormen avtagit.

Då kaptenen förvissat sig om att fartyget icke sprungit läck, utan att skadorna endast voro yttre, öppnades kollisionsdörrarna och passagerarna släpptes in i salongen, ett strålande palats, ytterligt likgiltigt för stormen och förstörelsen utanför.

Kapten Ross kom själv ned och sade några lugnande ord till de tysta män och bleka kvinnor, som voro samlade där. Han omtalade sanningsenligt för dem vad som hänt.

Sedan gingo timmarna långsamt. Alla voro angelägna om att få komma upp på däck för att kasta en blick på de okända fasorna där uppe. Men det kunde inte komma ifråga, så de sutto kring borden och lyssnade ivrigt till, vad erfarenheten hade att omtala.

Några försiktiga själar gingo in i sina hytter för att stoppa på sig sina värdesaker, i händelse det skulle inträffa ytterligare något. Några modiga själar gingo åter och lade sig.

Under tiden voro kaptenen och förste officeren uppe i navigationshytten, där de ivrigt studerade en karta och diskuterade en ny fara, som hotande dök upp framför dem. Fartyget hade varit långt utanför sin vanliga kurs då olyckan inträffat. De beräknade, att det nu drev elva sjömil i timmen, mot en av de farligaste platser i den kända

världen, södra delen av Kinesiska havet, med dess oräkneliga rev, grund och isolerade klippor och den stora ön Borneo, liggande rätt i vägen för cyklonen.

Det fanns emellertid ingenting annat att göra än att vidtaga några förberedelser, så obemärkt som möjligt, och sedan lita sig till slumpen. Att försöka kasta ankar och rida ut stormen i deras närvarande belägenhet, kunde inte komma i frågan.

Klockan blev två, tre och fyra. Ytterligare en halvtimme skulle bevittna daggryningen. Barometern steg hastigt. Cyklonens centrum hade sopats långt för över. Nu fanns endast kvar efterslåttern av väldiga vågor och ursinnig, men stadigare vind.

Kapten Ross trädde för tjugonde gången in i navigationshytten.

Han såg många år äldre ut. Den småleende, tillitsfulla, fryntliga officern var förändrad till en slagen, dyster man. Han hade förändrats samtidigt med sitt skepp.

— Det är omöjligt att se en yard framför sig, anförtrodde han sin närmaste man. Jag har aldrig förr i hela mitt liv varit så ängslig. Gud vare tack och lov, att natten närmar sig sitt slut. Då dagen gryr, kanske —

Hans sista ord innehöllo en bön och ett hopp. Medan han ännu talade, tycktes fartyget lyfta sig själv upp med en ovanlig ansträngning för ett fartyg, som länsade undan för vinden.

Ögonblicket efteråt hördes ett gnisslande och brakande föröver. Alla de, som inte händelsevis höllo sig fast, kastades omkull. Däcket sluttade i en riskabel vinkel, under det att vågorna, som nu slog med förnyat raseri mot detta oförutsedda hinder, dränkte de vakthavande laskarernas skrik.

Sirdaren hade avslutat sin sista färd. Nu var den ett sönderslaget vrak på ett barriärrev. Den hängde sålunda

under en hemsk sekund. Så grep en ny våg den stora ångaren, förde den vidare halva dess längd och slängde den mot klipporna. Dess rygg var bruten. Den skildes åt i två delar. Båda delarna vändes upp och ned, och allt — master, skorstenar och båtar, skrov med varenda levande själ ombord — blev med ens uppslukat av en malström av brusande vatten och skum.

II. DE ÖVERLEVANDE.

Då Sirdaren klövs mitt itu, vräktes salongsgolvet upp i mitten med ett väldigt brakande och knakande av knäckt trävirke och järn. Alltför bedövade att ens kunna framsnyfta en bön, slängdes män och kvinnor huller om buller. Iris rycktes ur sin förfärade kammarjungfrus grepp, föll genom en korridor och hade gått ned med fartyget, om icke en sjöman, som klängde sig fast vid en kajuttrappa, gripit tag i henne, då hon hastigt rullade utför det sluttande däck.

Han visste inte vad som hänt. Driven av sin självbevarelseinstinkt, grep han tag i närmaste stöd, då fartyget stötte på. Det var endast en impuls av hjälpsamhet, som föranledde honom att sträcka ut vänstra armen och slå den om livet på flickan, då hon gled förbi. Av en lycklig slump befunno de sig på babords sida, ty efter att ha tvekat en hemsk sekund, tog fartyget överbalansen åt styrbord.

Mannen var inte beredd på denna andra överhalning. I samma ögonblick som trappan kantrade, tog han överbalansen; båda kastades våldsamt genom den öppna luckan och sveptes ned i de kokande bränningarna. Det var omöjligt att tänka under sådana förhållanden. En serie intryck, ett antal fantastiska bilder emottogos av de bedövade själsförmögenheterna och sorterades sedermera smärtsamt upp av minnet. Frukten, förtvivlan, häpnad — ingen av dessa känslor kunde existera. Allt han visste, var, att en livlös kvinnokropp — ty Iris hade lyckligtvis svimmat — måste hållas fast, tills döden ryckte henne ifrån honom.